

Om inte den så kallade ”bonnrötan” infann sig.

Hur kommer det här sig? Var är mina snödroppar? Lökarna som jag petade ner i rabatten i höstas vägrar att titta upp och förgylla min tillvaro med dessa små viljestarka blommor. I stället har jag noterat efter grannens påpekande att, det tittat upp små gula och blålila krokusar. Har dom ingen koll alls på turordningen? Snödroppen bör ju komma först och därefter krokusen. Kanske är det en tyst protest över den snö som *inte* har fallit i år. Ingen snö, då blir det inga snödroppar. Precis som ingen snö, ja då blir det nog inget Wasalopp heller. Men vi får vänta och se, än finns det tid, så kanske, kanske.....

Nu har nog oron lagt sig. Inte över snödroppar och Wasalopp, utan över hur det skulle bli med uppslutningen på detta möte. Januarimötet hamnade ju inte på topp fem precis. Och med det mötet i bakhuvudet och att detta möte är ett årsmöte, så ja, ja hur tänker man då. Jo, man får lägga på ett kol. Man får gasa på, man får ta till det bästa man har. Man får använda sig av sitt positiva tänkande, som det så vackert heter nu mera. Vi gav oss **sjutton** på att detta skulle bli bra, och det blev det med råge. Med rätta geisten hos personalen från köket och med hela styrelsen som högg i, så blev det helt enkelt super. Kanske att vi bara sa ”*bord duka dej*”, för på ingen tid alls var allt dukat och klart. Koppar och fat, mjölk, socker och kaffebröd stod där det skulle, precis som det var tänkt. Vår gamla tanke om att ha mindre bord där det skulle vara lättare att höra och kommunicera med alla runt bordet, den har vi släppt. Man måste inte envist hålla fast ens vid det som man starkt tror på, när det är uppenbart att det inte fungerar så som man trodde. Nej, så långbord fick det bli, och därmed basta.

I den så kallade begynnelsen kan jag inte minnas att föreningens årsmöten gav något utrymme för underhållning. Kan inte heller påminna mig om det skedde i samband med att den rutinerade föreningsräven Pelle trädde in i verksamheten. Men numera går det undan och det finns alltid tid över för lite underhållning. Man hinner knappt slå ner rumpan, förrän det är dags att med lite övertalning försöka få med den upp från stolen igen. Det är inte för inte som jag tidigare har liknat honom vid en aktionsutropare. Men det är alltid lika givande och trevligt varje gång.

Endast en gång under alla dessa år kunde Barbro, (*som varit längst av oss alla*) dra sig till minnes, att vår inbokade underhållare har uteblivit. Så kunde det nog ha blivit denna gång, om inte den så kallade ”bonnrötan” infann sig.

Avbokningen skedde just under pågående styrelsemöte. Hela styrelsen vill jag påstå, fick nog lite hjärtklappning. Men Per-Anders ”Pelle” Lindgren viftade med trollspöet och vips så fanns en ersättare inom fem minuter.

Det blev en lagom glömsk herre i sina allra bästa år. Att det blev lite glömska och dubblering av texten förhöjde bara charmen hos denna Ole ”Titta, hela han lyser ju av energi”, var kommentaren av min bordsgranne Birgitta. Och den energin spred han med stor generositet ut över hela salen och sådant går garanterat alltid hem.

Lite information av allehanda slag har vi ju med på varje möte. Men om man ska vara lite ordfyndig så kan man ju av egenintresse ”brinna” lite mer för vissa saker. Ingen missade nog Kents lilla vädjan, om att han inte ville gå ensam på museet Röda Hanen. Hans stolthet över sin farfar som var brandman gick inte att ta miste på. Men jag och många med mig hyser också en **mycket** stor beundran denna yrkeskår, som i dagens läge ingalunda bara är brandmän i den ursprungliga bemärkelsen. I dag ingår även livräddande insatser som kompletterar ambulanspersonalen. Men jag skulle nog bli en anings förvånad om listan till Katarina Brandstation inte vore fulltecknad vid det här laget.

(Tyvärr är det på en onsdag då jag ständigt är upptagen, annars vore det givet...)

Man ska väl inte säga att det är tråkigt att... när det i själva verket har varit väldigt bra. Men ändå, det är med saknad som en bit av själva navet i styrelsen lämnar oss. Jag vet att Kent inte tar illa upp när jag kallar Gunnar Andersson för navet i styrelsen. Vi vet ju att han om någon tycker likadant. Dessa ovärderliga föreningsmänniskor som kan och vill rycka in med allt, överallt. En sådan har Gunnar varit. En trygg och stabil man med bägge fötterna på jorden. En förträfflig vapendragare.

Men som tur är finns han kvar i kulisserna som en extra resurs i den förträffliga resegruppen.

Den 23 mars kommer den fantastiska Erik Linder tillbaka med sin kompanjon Fredric Wide. Det är väl inte helt omöjligt att Erik är en reinkarnation av Frank Sinatra. Frankie Boy har med all säkerhet fått stående ovationer av sin publik, precis som Erik fick av oss när han avslutade sin föreställning i Klockargården med, just ”May way”. Var du inte med då, så för guds skull missa inte denna gång, för då kommer du nog att gräma dig väldeliga. Långborden kommer att stå dukade och vi kommer att bereda plats för **alla**.

Och då är ni **SÅ** Välkomna!

(Oron i magen ville inte riktigt släppa. Jag undrar hur det kommer att gå för disken utan mig. Kan det vara så att kopporna och faten saknar mig lite grand i alla fall. Men så insåg jag att, porslinet i ABF-huset och jag inte känner varandra på det viset. Vi har inte skapat någon riktig relation. Med insikten att de säkert blir väl omhändertagna av sina ”vårdare”. Så då fattade jag det enkla beslutet att sätta på mig jackan och styra kosan hemåt. Där har jag en egen liten kaffekopp som står kvar i diskhon från i morse, som säker blir glad över lite omvårdnad. (I sinom tid.)